

Szabó T. Anna

Ajándék

Az óvodából hazafelé mentünk,
Gábris fiam és Milán, a barátja,
és Milán rám nézett, aztán közölte:
„Dávid ma azt mondta, hogy Isten meghalt!”
„Ezt Nietzsche mondta” próbáltam kibújni,
de rákérdeztek, és nem hagyták abba,
és ahogy próbáltam Milánt meggyőzni,
hogy mégsem olyan halott az az Isten,
Gábris előállt a legvégső érvel:
„Ha meghalt, honnan az a sok ajándék?”

Sunyítottam, de Milán mondta mindjárt:
„Karácsonykor? Hát az anyukám adja!
Meglستم: ő volt! Láttam csomagolni!”
Gábris nem hagyta: „Nálunk jött az angyal!
Mindenki kint volt – ő bent csengetett!”
Megrémültem, hogy egyszer rajtakapnak,
és megdől ez a tuti istenév,
és kapkodva filozofálni kezdtem,
bizonykodtam, hogy mégsem ez a fontos,
mégsem az angyal, de maga az Isten,
aki jelen van láthatatlanul:

hisz egy halott isten nem csomagolja
a magba a fát, magzatba az embert,
a folyóba a holnap folyót,
nem rejti el a gyertyába az égést,
az almába a gravitációt,
nem vonhat minket híg aranyba reggel,
nem díszítget fel mindent gondosan
hóval, virággal, felleggel, gyerekekkel –

pedig úgy lessük, vágyjuk rajtakapni,
eltanulni a bevált trükköket,
mert Nietzsche mondta, és Dávid is mondta,
és holtbiztos, hogy csalás az egész.

Születés

Vérben született, szénaszagban,
trágyaszagban és szeretetben.
Édesanyja a mellére vette,
asszony sosem mosolygott szebben.

Fájdalom után meleg tejszag,
vergődés után ölelés.
Sötétből fénybe, testmelegbe –
olyan egyszerű az egész.

Felette felragyog a csillag,
előtte király térdepel.
„Megváltó minden újszülött!” Hallod?
Az angyal énekel.

Jóbról

akit az Isten bekerített
az nem talál ki önmagából
akinek útvesztő a háza
annak csak vakhite világot

aki mindenkit elveszített
mikor az Úr próbára tette
annak nem öröm semmi élő
lyukas tető az ég felette

aki tudja hogy nem az ördög
de Ura rendelte elestét
reménytelen hitébe zárva
mégsem keresi maga-vesztét

mert tudja: erős a teremtés
de gyenge benne a teremtett
akit az Isten bekerített
nem gáncsolja az örök rendet

lyukas tető az ég felette
az úri szélben csillagok:
Úr és ördög magába zárva
örökös örvényként forog